

Niet in mijn eentje (139)

Ik dacht niet dat ik het kon. En dat was ook zo. Ik kon het niet. Niet in mijn eentje. Gelukkig hoefde dat ook niet, want ik had het nooit gekund.

You need a village to raise a child, is een bekende quote. Je hebt een dorp nodig om een kind op te voeden. Dat is ook zo. En ik ben dankbaar, zo innig dankbaar, dat dat dorp er was. In de vorm van manlief, familie, vrienden, kerk en school.

Daar mochten we onze jongens grootbrengen. Samen. Goddank niet alleen. Ons huwelijk werd gezegend met drie boys. Je weet niet waar je aan begint als je ervoor staat, je weet niet wat je meemaakt als je er middenin zit, je bent zo intens dankbaar als ze alledrie volwassen zijn en niet al te erg lijken te hebben geleden onder ons krakende, onbeholpen, onvolmaakte opvoedbeleid. Knipoogjes waar we zo blij mee zijn.

Want wat weet je nu helemaal als je oudste in je armen wordt gelegd en als er daarna nog twee schatten volgen? Die aan onze zorgen zijn toevertrouwd, die het allerbeste verdienen, die alles van je vragen (veel meer dan je ooit in staat dacht te kunnen geven), maar vooral liefde en geduld nodig hebben. En dat je daar pas heel laat achter komt. Gelukkig niet te laat.

Er is geen cursus waar je voor kunt slagen, geen opleiding en geen diploma wat je kunt halen. Er is enkel met vallen en opstaan het goede proberen te doen met de mensen om je heen en God.

Het dorp. Je man, die door dik en dun naast je staat. Samen met jou ook de wijsheid niet in pacht heeft, maar zoekend en tastend de weg bewandelt van het ouderschap. Je familie, waar je ze altijd mag brengen en

die net zo gek met ze zijn als jij. Met vrienden die als geen ander kunnen relativieren en je weer op weg helpen als jij met je handen in het haar zit. De school waar ze slimmer worden en meer weten dan jij. Dat denken ze tenminste 😊. De burens waar je terecht kunt voor een sleutel, een gesprek en een touwtje door de brievenbus. De kerk waar ze worden onderwezen in Gods woord en leren dat als ouders fouten maken er een hemelse Vader is die hen nooit loslaat. Zij waren de knipoogjes om het vol te houden.

Dat was het belangrijkste: een Vader die niet loslaat. De troost die dat geeft als je niet weet hoe het verder moet en de wind pal tegen staat. Als lang niet alles van een leien dakje gaat. Wat krachtig is het om te weten dat Hij ze in Zijn handen houdt. Dat de de doop die ze ontvingen niets iets leeg is, maar een enorme troost. De belofte van Zijn trouw die met hen meegaat. Dwars door alles heen.

En als je jongste dan 21 wordt en je beseft dat je het nooit alleen had kunnen doen, vult dat je hart met dankbaarheid. We hebben drie mooie mannen grootgebracht, we hebben een thuis voor ze mogen maken, we hebben gefaald, gevochten, geliefd, gebeden, geleden, gelachen, gehuild, gegeven ons leven. Niet alleen, Goddank niet alleen. Dat hadden we nooit gekund. We hebben het dorp zo nodig gehad!

Ik wens iedereen een dorp toe met veel liefde, geduld en mededogen. Een dikke knipoog en duim omhoog naar iedereen die heeft meegeholpen om van ons drietal iets moois, iets goeds, iets prachtigs te maken. Hartelijk dank! Glorie aan God!

Annet van Ballegooijen, 06022024